

Jenei Gyula

Bográcsozós, eutanáziás

JEGYZETVERS

felnőttek, nincs már szükségük ránk. meg is halhatunk. a bográcásban étel fő majd. a társaság csoportokra válik. bomlik. a gyerekek is összevissza. valóban, többségük félig-meddig felnőtt. gimnazista. apáink halottak. mi vagyunk a következők a sorban. közhely, közhelyek. de ezeket legalább kapizsgáljuk, nem úgy, mint Einsteint vagy Hawkingot. középiskolás koromban utóbbiról még nem is hallok, ám a relativitáselmélettel tudálékosan dobálózunk óráközi szünetekben, s amikor fizikatanárunk talán kissé röstelkedve bevallja, teljesen ő sem érti, meglepődünk. jó tanár, de mi akkor még sznobok leszünk. később is. némely mondatokat és el nem követett vétkeket nehéz megbocsátani. pattog a tűz, valamelyikünk megmozgatja a bográcst, kóstol, iszunk. tudjuk, amit tudunk, ismerjük a rendet és a káoszt – ablakból és tükörben. túl nagy a hasa, dűnyögi a kardiológus közös cimboránk felé pillantva. kockázat. várjuk, hogy megfőjön az ebéd. meg a délutáni focit. előtte évben, ahol nyaralunk, a faluban, találunk egy igazi futballpályát. nyírt fű, kapuk, minden. apák a fiaik ellen, generációváltó meccs lesz. ott öregszünk meg végérvényesen. már nem tudjuk lefutni a kölyköket. olvasom valahol, negyven-ötven fölött évente hány százalék vész el az izomtömegből, az erőből. dübörög a mellkas, pumpálja a szorongást. kapjuk a gólokat sorban. esélyünk sincs az idővel szemben. megmentesz, ha infarktust kapok? és engem ki ment meg, kérdez vissza a kardiológus. készül az ebéd, iszunk. még minden lehetne jó. ha ősz van is, koraős. pocakos barátunkat három év múlva temetjük. a gyerekek elköltöznek távolvárosokba, külföldre is. tényleg nem lesz szükségük ránk. már nem dobálódzok elméletekkel, nem akarom megérteni a világot, mert megértem, hogy úgysem tudom. amikor ezt a verset írom, egy ügyvéd az emberi jogok bíróságához fordul éppen, hogy sürgősséggel kiharcolja Magyarországon a maga és talán mások számára is az aktív eutanázia lehetőségét, mert beteg. als-e lesz. ez egy motoneuron betegség. hawking is ilyenbe

hal bele. az izmokat mozgató idegsejtek fokozatosan
lebénulnak, miközben a tudat ép marad. ép szellem,
ép érzések az egyre inkább használhatatlan, roncsolt
test kalitkájában. a kvantummechanikát sosem fogom
érteni. nem is akarom. a fekete lyukakat sem. legfeljebb
metaforikusan, ahogy istent. de ez a beadvány
érdekel, hátha lehetőséget teremt, hogy ha majd
odajutok, dönthessek. amikor már nekem sem lesz
szükségem magamra.

Izsó Zita

A búcsúzásról

Nem egy ház volt,
hanem egy sátor,
vagy egy termés üreges belseje,
ahol egyszer már megfeledkeztek
rólad,
mert nem hitted el,
hogy csak azoknak az árnyéka
hagy nyomot a falakon,
akik mernek odabent meztelenül élni.

Te a mozdulatlanságra vágysz,
mint aki egy taxiban született,
és amikor végre elkezdesz létezni,
először újra puha vagy,
mint a beszéd és a járás előtti időkből,
felveszed a formáját annak, aki kézbe vesz.

Gyökereket veszel a szádba szívószálnak,
elhiszed,
hogy pusztán a kilégzésed
megtölti a kikötőkben évek óta várakozók
vitorláit,
és hogy hatalmas titkok öntőformái
tested kívülről nem látható üregei.

Mert végre sikerült elfelejtened azokat,
akik csak úgy kerülhettek hozzád közel,
hogy meghaltak,
és arra gondolsz,